

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1Obdo/7/2026
Identifikačné číslo spisu:	7620202453
Dátum vydania rozhodnutia:	28.07.2026
Meno a priezvisko:	JUDr. Jana Hullová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2026:7620202453.2

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Hullovej a členiek senátu JUDr. Miroslavy Janečkovej a JUDr. Eriky Čanádyovej, v spore žalobcu Vladimíra Maľáka, živnostníka podnikajúceho pod obchodným menom Vladimír Maľák - VM Servis, s miestom podnikania Francisciho 22, 054 01 Levoča, IČO: 40 858 324, zastúpeného advokátom JUDr. Františkom Pitoňákom, so sídlom Štefánikovo nám. 5, 052 01 Spišská Nová Ves, proti žalovanému Jozefovi Škerlíkovi, živnostníkovi podnikajúcemu pod obchodným menom Jozef Škerlík - DÁTOVÉ SLUŽBY, s miestom podnikania Košiarny briežok 3429/10, 053 11 Smižany, IČO: 37 179 471, zastúpenému Advokátska kancelária JUDr. Roman Škerlík, s. r. o., so sídlom Letná 61, 052 01 Spišská Nová Ves, IČO: 57 424 063, o zaplatenie 5 956,72 eura s príslušenstvom, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach č. k. 3Cob/122/2022-467 z 31. marca 2025, takto

rozhodol:

I. Dovolanie o d m i e t a .

II. Žalovaný má proti žalobcovi nárok na náhradu trov dovolacieho konania v plnom rozsahu.

Odôvodnenie

Doterajší priebeh konania

1. Krajský súd v Košiciach (ďalej aj „odvolací súd“) výrokom I. rozsudku č. k. 3Cob/122/2022-467 z 31. marca 2025 potvrdil rozsudok Okresného súdu Spišská Nová Ves č. k. 13Cb/27/2020-396 z 26. júla 2021 a doplniaci rozsudok č. k. 13Cb/27/2020-434 z 15. novembra 2021 (ďalej aj „rozhodnutie súdu prvej inštancie“) a výrokom II. žalovanému priznal proti žalobcovi právo na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

2. Odvolací súd po prejednaní odvolania žalobcu dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné. V celom rozsahu sa stotožnil s rozhodnutím súdu prvej inštancie, ktorého závery považoval za vecne správne a len na doplnenie a zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie - z hľadiska hmotného práva a odvolacích námietok žalobcu - uviedol nasledovné:

3. Žalobca svoje odvolacie námietky založil na existencii odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. f) Civilného sporového poriadku - ďalej aj „CSP“ (nesprávne zistený skutkový stav) a na existencii odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. h) CSP (nesprávne právne posúdenie veci). Po dôkladnom preskúmaní žalobcom deklarovaných odvolacích dôvodov dospel odvolací súd k záveru, že ani jeden z nich nie je naplnený. Poukázal na to, že žalobca v odvolaní namietal nesprávny záver súdu prvej inštancie, že 1. zmluva o pripojení bola medzi žalobcom a žalovaným platne uzavretá a 2. že dodatky č. 2 a č. 3 boli platne uzavreté (nešlo o ich absolútnu, resp. relatívnu neplatnosť).

4. Odvolací súd konštatoval, že v zhode so súdom prvej inštancie zistil, že medzi žalobcom a žalovaným bola uzavretá Zmluva o pripojení a poskytovaní telekomunikačných služieb prístupu do siete internet dňa 1. decembra 2004 (ďalej aj „zmluva o pripojení“), v zmysle ktorej sa žalovaný zaviazal poskytovať žalobcovi verejné telekomunikačné služby prístupu do siete internet za podmienok dohodnutých v zmluve o pripojení. Za poskytnuté služby bola v zmluve o pripojení dohodnutá odplata vo výške 497,90 eura (15 000 Sk) mesačne, ktorú bol žalobca povinný platiť žalovanému vopred na príslušné obdobie. Zmluvu o pripojení uzavreli sporové strany v zmysle § 43 zákona č. 610/2003 Z. z. o elektronických komunikáciách v znení platnom v čase uzavretia zmluvy (ďalej aj „zákon o elektronických komunikáciách“) v rámci výkonu svojej podnikateľskej činnosti. Vychádzajúc z ustanovenia § 43 zákona o elektronických komunikáciách, ako aj z obsahu zmluvy o pripojení (v ktorej bol dohodnutý druh verejnej služby, miesto jej poskytovania a cena za službu), zmluva o pripojení obsahovala všetky podstatné náležitosti a nebolo tiež preukázané, že by nebola uzavretá slobodne, resp. vážne. Obsah zmluvy bol dostatočne určitý a zrozumiteľný, pričom obsah zmluvy a ani jej účel neodporujú zákonu o elektronických komunikáciách, ani ho neobchádzajú a nepriečia sa dobrým mravom. Na základe uvedeného nebolo možné konštatovať (absolútnu) neplatnosť zmluvy o pripojení podľa § 37 a § 39 Občianskeho zákonníka (ďalej aj „OZ“). Skutočnosť, že do obsahu zmluvy o pripojení neboli „fyzicky“ zahrnuté všeobecné podmienky a tarifa, nemá na platnosť uvedenej zmluvy vplyv, pretože nejde o podstatnú náležitosť zmluvy o pripojení. Všeobecné podmienky a tarifa existovali (č. l. 68 až 71 pripojeného spisu Okresného súdu Spišská Nová Ves sp. zn. 14Cb/32/2008) a súčasťou zmluvy o pripojení boli priamo zo zákona, čo vyplýva z textu ustanovenia § 43 ods. 1, poslednej vety zákona o elektronických komunikáciách.

5. Ďalej odvolací súd odcitoval čl. 7 bod 7.3 zmluvy o pripojení, z ktorého vyplýva, že akékoľvek zmeny a doplnky zmluvy je možné vykonať výlučne písomnými dodatkami podpísanými oboma zmluvnými stranami. V zmysle § 40a OZ, ak ide o dôvod relatívnej neplatnosti právneho úkonu podľa § 49a, § 140, § 145 ods. 1, § 479, § 589, § 711 ods. 1 a § 741b ods. 2, považuje sa právny úkon za platný, pokiaľ sa ten, kto je takýmto úkonom dotknutý, nedovolá neplatnosti právneho úkonu. Neplatnosti právneho úkonu sa však nemôže dovolávať ten, kto ju sám spôsobil a to isté platí vtedy, ak právny úkon nebol urobený vo forme, ktorú vyžaduje dohoda účastníkov (§ 40).

6. Dodatkom č. 1 z 1. júna 2005 k zmluve o pripojení, podpísaným žalobcom a žalovaným, bola zmenená výška odplaty na sumu 627,36 eura (18 900 Sk), dodatkom č. 2 z 1. januára 2005 bola zmenená mesačná paušálna odplata na sumu 746,86 eura (22 500 Sk) a dodatkom č. 3 z 1. apríla 2006 bola zmenená výška odplaty na sumu 1 012,41 eura (30 500 Sk), pričom dodatky č. 2 a č. 3 neboli podpísané žalobcom.

7. So žalobcom namietanou absolútnou neplatnosťou dodatkov č. 2 a č. 3 k zmluve o pripojení sa správne vysporiadal súd prvej inštancie v odsekoch 46 až 48 odôvodnenia rozhodnutia, na ktoré odvolací súd v celom rozsahu odkázal. K odvolacej námietke žalobcu, týkajúcej sa rozporu obsahu dodatkov so zákonom o elektronických komunikáciách z dôvodu nepreukázania splnenia predmetu v zmysle dodatkov, odvolací súd uviedol, že v spore nebolo hodnoverným spôsobom preukázané, že žalovaný neplnil v zmysle predmetu uzavretej zmluvy o pripojení a jej dodatkov. K odvolacej námietke, že sa zmenilo aj miesto poskytovania služby, odvolací súd uviedol, že pokiaľ bola služba poskytovaná na inom mieste, tak k tomu mohlo dôjsť jedine po vzájomnej dohode (zjavne tiež ústnej) zmluvných strán. Z uvedeného teda vyplýva záver, že okrem ceny sa dohodou strán sporu zmenila aj ďalšia podstatná

náležitost' zmluvy - miesto poskytovania služby, pričom táto dohoda o zmene môže byť len relatívne neplatným právnym úkonom, na ktorý je - z dôvodu nedovolenia sa neplatnosti tohto úkonu - potrebné prihliadať ako na platnú dohodu.

8. K žalobcom namietanému nesprávnemu právnemu posúdeniu platnosti dodatkov č. 2 a č. 3 odvolací súd naviac uviedol, že žalobca na pojednávaní pred súdom prvej inštancie uviedol, že návrhy dodatkov prijal a vedel, koľko bude platiť, akú bude mať rýchlosť, pričom nepovažoval za potrebné vytlačiť dodatky č. 2 a č. 3 (ďalej aj „sporné dodatky“), keďže sa s ich obsahom oboznámil a následne sa nimi aj riadil. K dohodám o zmene preto došlo konkludentným spôsobom. V tomto konkrétnom prípade teda sám žalobca spôsobil relatívnu neplatnosť dodatkov č. 2 a č. 3, pretože ich nepodpísal (napriek tomu, že mu boli doručené a podpísané žalovaným), hoci sa nimi následne riadil, t. j. poskytnuté služby prijímal a za tieto platil zvýšené sumy korešpondujúce so sumami uvedenými v sporných dodatkoch. V zmysle § 40a OZ, ak žalobca spôsobil relatívnu neplatnosť dodatkov, nemôže sa jej úspešne dovolávať. Žalobca predsa nemôže ťažiť zo svojho vlastného pochybenia, keď nepovažoval za potrebné dodatky podpísať, avšak napriek tomu prejavil vôľu byť viazaný ich obsahom. Žalobca sám zavinil porušenie dohodnutej písomnej formy, teda neplatnosť sporných dodatkov je výsledkom jeho vlastného konania. V zmysle zásady *nemo turpitudinem suam allegare potest* (nikto sa nemôže dovolávať vlastného protiprávneho konania) nemôže namietat' neplatnosť, ktorú sám spôsobil.

9. S poukazom na vyššie uvedené odvolací súd dospel k záveru, že súd prvej inštancie v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav veci, z ktorého vyvodil aj správne právne závery, preto odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. f) a písm. h) CSP nepovažoval za naplnené. V zmysle § 387 ods. 1 CSP preto potvrdil rozhodnutie súdu prvej inštancie ako vecne správne. Rovnako potvrdil výrok o nároku na náhradu trov konania medzi stranami sporu a nároku štátu na náhradu trov konania. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP tak, že v odvolacom konaní úspešnému žalovanému priznal proti žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

Dovolenie

10. Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu podal žalobca (ďalej aj „dovolateľ“) dovolanie, pričom jeho prípustnosť *expressis verbis* vyvodzoval z § 421 ods. 1 písm. a) a písm. b) CSP. Z obsahu dovolania však vyplýva, že odvolaciemu súdu vytýkal aj porušenie zásady spravodlivosti a práva na spravodlivý proces, čo zodpovedá dovolaciemu dôvodu podľa § 431 v spojení s § 420 písm. f) CSP. Dovolateľ navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „dovolací súd“ alebo „NS SR“) rozhodnutie odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a zároveň mu priznal náhradu trov dovolacieho konania v rozsahu 100 %.

11. Dovolateľ poukázal na doterajší priebeh konania, najmä na skutkové a právne závery súdov, vyjadrené v rozsudkoch súdu prvej inštancie č. k. 8Cb/2/2012-192 z 31. októbra 2017 a č. k. 13Cb/27/2020-396 z 26. júla 2021 a v rozsudkoch odvolacieho súdu č. k. 4Cob/16/2018-237 z 31. júla 2018 a č. k. 3Cob/122/2022-467 z 31. marca 2025. Poukázal aj na kasačné uznesenie dovolacieho súdu č. k. 1Obdo/9/2019-333 z 18. februára 2020 (nesprávne je uvedené č. k. 10Obdo/9/2019-333 - pozn. dovolacieho súdu), ktorým boli zrušené rozsudky odvolacieho súdu z 31. júla 2018 a súdu prvej inštancie z 31. októbra 2017 a vec bola vrátená súdu prvej inštancie na ďalšie konanie s uložením povinnosti súdu prvej inštancie zaoberať sa otázkou platnosti dodatkov č. 2 a č. 3 k zmluve o pripojení.

12. Dovolateľ vyjadril nesúhlas s právnym názorom odvolacieho súdu, že nespĺňa podmienku koncového užívateľa, teda nie je spotrebiteľom, a preto nemusí byť splnená zákonná požiadavka na povinný obsah zmluvy, resp. súčasť zmluvy v podobe pripojenia k nej všeobecných podmienok a tarify. Keďže odvolací súd nezistil rozpor so zákonom o elektronických komunikáciách u preskúmaných právnych úkonov z dôvodu nedodržania povinných náležitostí či príloh zmluvy, a teda nezistil dôvody absolútnej neplatnosti právneho úkonu, považoval predmetné právne úkony za platné. Dovolateľ nesúhlasil so závermi odvolacieho súdu, ktoré uviedol v odseku 16 odôvodnenia rozhodnutia, pričom svoj nesúhlas odôvodnil nasledovnou vetou: S týmto záverom krajského súdu a jeho výkladom zákona č.

610/2003 Z.z., teda nesúhlasíme, pretože aj v prípade žalobcu museli byť súčasťou zmluvy o pripojení aj všeobecné podmienky a aj tarifa, môžeme uviesť ako príklad to, že žalobca mal neskôr uzatvorenú novú zmluvu o pripojení s iným dodávateľom služieb, kde súčasťou zmluvy je aj tarifa a aj všeobecné podmienky, teda na tieto skutočnosti žalobca poukazoval a vytýkal počas celého súdneho konania a dokazovania aj v podanom odvolaní, teda žalobca je užívateľ a aj na neho sa vzťahuje pri uzavretí zmluvy podmienky, aby súčasťou zmluvy boli aj všeobecné podmienky a aj tarifa, preto právny záver krajského súdu o tom, že žalobca nebol koncový užívateľ, preto súčasťou zmluvy o pripojení nemuseli byť všeobecné podmienky a ani tarifa neobstoja, tak ako aj jeho záver, že nezistil, aby zmluva bola v rozpore so zákonom č. 610/2003 a teda že nejde o absolútnu neplatnosť právneho úkonu, s týmto právnym názorom nemôžeme súhlasiť, čo je nesprávny výklad zo strany súdu, pretože išlo v tomto prípade o nerešpektovanie ustanovení predmetného zákona ako aj o jeho obchádzanie (poukazujeme na fakt, že samotná zmluva bola uzavretá s odkazom na zrušený zákon 195/2000 Z.z.), pričom ak pri uzatváraní zmluvy vychádzame z obsahu vtedy platného zákona 610/2003 Z.z., tak je to jednoznačné nerešpektovanie ustanovenia § 43 ods. 1 uvedeného zákona, tým že nebola dodržaná forma tak ako to ukladal zákon (teda neboli súčasťou zmluvy všeobecné obchodné podmienky a tarifa), preto v nadväznosti na ustanovenie § 40 ods. 1 a ods. 2 Občianskeho zákonníka tak, ako na to poukazoval vtedajší právny zástupca žalobcu dňa 30.03.2016 na pojednávaní, je preto nutné považovať, že zmluva ale aj akékoľvek jej právne akty akcesorickej povahy, sú absolútne neplatné.

13. Ďalej dovolateľ nesúhlasil s právnym názorom odvolacieho súdu, že jednotlivé právne úkony boli prejavom slobodnej, vážnej a určitej vôle sporových strán. Poukázal na to, že v inom súvisiacom konaní, ktoré sa viedlo na Okresnom súde Spišská Nová Ves pod sp. zn. 14Cb/32/2008 a následne na Krajskom súde v Košiciach pod sp. zn. 2Cob/227/2011, boli dodatky č. 2 a č. 3 posúdené ako neplatné z dôvodu, že neboli uzavreté v písomnej forme. Podľa jeho názoru aj v predmetnom spore mali byť dodatky č. 2 a č. 3 posúdené ako absolútne neplatné právne úkony a zo strany žalovaného došlo k bezdôvodnému obohateniu z absolútne neplatného právneho úkonu.

14. Dovolateľ ďalej namietal, že v prípade sporných dodatkov nemohlo ísť o relatívne neplatný právny úkon, ako uviedol odvolací súd, pretože podľa zákona o elektronických komunikáciách je podstatnou časťou zmluvy okrem ceny a rýchlosti dodávaných služieb aj druh verejnej služby a miesto jej poskytovania. Poukázal na znalecký posudok č. 31/2015 znalca Ing. Daniela Hlubeňa, zo záverov ktorého jednoznačne vyplýva, že k rýchlosti, kvalite a rozsahu sa nie je možné vyjadriť, pretože znalec nemal informácie z IS napriek tomu, že mu boli poskytnuté grafy a logy, tieto nie sú relevantným a dôveryhodným zdrojom informácií, pričom poukázal aj na to, že neexistuje žiadna dokumentácia k použitej technológii zo strany žalovaného, z čoho vyplýva, že žalovaný vôbec nedodal to, čo sám navrhol v dodatkoch č. 2 a č. 3, a preto nemôže ísť vôbec o relatívne neplatný právny úkon. Samotné dodatky teda boli postihnuté nielen nedodržaním písomnej formy, ale vzhľadom na vyššie uvedené aj rozporom so zákonom o elektronických komunikáciách, nakoľko v dodatkoch č. 2 a č. 3 bola uvedená nielen zmena rýchlosti siete pre účely internetu zo strany žalovaného a vyššia cena, ale nebola zapracovaná zmena technológie, parametre a ani spôsob reklamácie. Nesúhlasil s konštatovaním súdu, že aj keď nebola dodržaná písomná forma dodatkov č. 2 a č. 3, obidve strany sporu sa dohodli na podstatných náležitostiach, a preto neplatnosť právneho úkonu len pre nedostatok formy nemá za následok bezdôvodné obohatenie na strane žalovaného. K vyjadreniam žalobcu z 9. júna 2013 a 14. júna 2016 v konaniach sp. zn. 8Cb/2/2012 a sp. zn. 14Cb/32/2018, že došlo k zavŕšeniu kontraktčného procesu potrebného pre vznik zmluvy (dodatku), pričom sám žalobca na pojednávaní pred súdom prvej inštancie potvrdil, že návrhy dodatkov obdržal, nepovažoval za potrebné ich vytlačiť, s ich obsahom sa oboznámil a riadil sa nimi, uviedol, že k dohodám o zmene nemohlo dôjsť konkludentným spôsobom ako uviedol odvolací súd a jeho vyhlásenia treba vykladať v spojitosti s jeho inými vyššie namietanými skutočnosťami, jeho písomnými vyjadreniami a podávanými námietkami, ktoré sú súčasťou spisu, a z ktorých vyplýva jedna podstatná skutočnosť, a to že uvedené vyhlásenia žalobcu boli urobené preto, aby neohrozil poskytovanie dodávaných služieb svojim zákazníkom. V prípade dodatkov č. 2 a č. 3 preto nemohlo ísť o relatívne neplatný právny úkon. Zo záverov znaleckého posudku vyplýva, že nie sú relevantné dáta, či žalovaný vôbec splnil to, čo sám navrhol v dodatkoch č. 2 a č. 3 a žalovaný žiadnym spôsobom nepreukázal splnenie predmetu v zmysle uvedených dodatkov. V závere dovolania namietal,

že odvolací súd vo svojom rozhodnutí zaujal formalistický postoj, keď neprihliadal na ním uvádzané dôležité skutočnosti. Odvolací súd mal pri svojom právnom posúdení veci odkázať na ustálenú súdnu prax, čo však neurobil a týmto postupom došlo k porušeniu zásady spravodlivosti a práva na spravodlivý proces.

Vyjadrenie žalovaného k dovolaniu

15. K dovolaniu žalobcu zaslal žalovaný písomné vyjadrenie, v ktorom navrhol, aby dovolací súd dovolanie odmietol alebo ho zamietol a priznal mu nárok na náhradu trov dovolacieho konania v rozsahu 100 %.

16. Žalovaný uviedol, že dovolanie je zmätočné, pretože dovolateľ nevymedzil dovolacie dôvody v zmysle § 421 ods. 1. písm. a), resp. písm. b) CSP. Je vylúčené, aby bolo dovolanie prípustné podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP (odklon od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu) a zároveň, aby bolo prípustné aj podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP (právna otázka, ktorá nebola vyriešená v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu), pretože jedno vylučuje druhé. Dovolateľ v dovolaní nevymedzil žiadnu právnu otázku, ktorú by mal riešiť dovolací súd, nevysvetlil, v čom sa mal odvolací súd odkloniť od ustálenej rozhodovacej praxe (neuviedol žiadne stanovisko, judikát, rozhodnutie NS SR) a neuviedol ani to, ako mala byť právna otázka správne riešená. Dovolateľ v podstate len prezentuje nespokojnosť so závermi súdneho rozhodnutia, pričom jeho námietky majú výlučne povahu skutkových tvrdení a sú len opakovaním doterajšej argumentácie žalobcu v konaní na súdoch nižšej inštancie, pričom súdy nižšej inštancie sa s jeho námietkami riadne vysporiadali vo svojich rozhodnutiach, a to v súlade s právnym názorom vysloveným dovolacím súdom v jeho kasačnom uznesení z 18. februára 2020. Súdy oboch inštancií správne dospeli k záveru o platnosti uzavretej zmluvy o pripojení a jej dodatkov. Tvrdenia žalobcu o neplatnosti uzavretej zmluvy pre jej údajný rozpor so zákonom o elektronických komunikáciách, sú nesprávne a neodôvodnené, k čomu sa vyjadrili aj súdy oboch inštancií. Žalobca nepochybne nebol koncovým užívateľom, nemal postavenie spotrebiteľa, nakoľko službu nespotreboval pre svoju potrebu, ale ju poskytoval ďalej svojim odberateľom, čo aj sám uznal. Súdy nižšej inštancie správne dospeli k záveru, že uzavretá zmluva obsahuje všetky podstatné náležitosti, bola uzavretá slobodne a vážne, jej obsah je dostatočne určitý a zrozumiteľný, obsah zmluvy a ani jej účel neodporujú zákonu, ani ho neobchádzajú a nepriečia sa dobrým mravom, teda neboli zistené žiadne dôvody absolútnej neplatnosti zmluvy o pripojení.

17. Značne rozpačito vyznieva podľa názoru žalovaného dovolacia argumentácia vo vzťahu ku konaniu sp. zn. 14Cb/32/2008, vedenému na Okresnom súde Spišská Nová Ves. Odhliadnuc od skutočnosti, že súd nie je viazaný výsledkom tohto (iného) súdneho konania, bola aj v konaní sp. zn. 14Cb/32/2008 vyriešená otázka uzavretej zmluvy o pripojení tak, že túto zmluvu súd považoval za platnú. Pokiaľ ide o samotné dodatky k zmluve, súd bol v predmetnom konaní sp. zn. 13Cb/27/2020 viazaný nie právnym názorom vysloveným v konaní sp. zn. 14Cb/32/2008, ale právnym názorom dovolacieho súdu, vysloveným v jeho kasačnom uznesení sp. zn. 1Obdo/9/2019. Dovolacia argumentácia žalobcu, ktorou poukazuje na iné súdne konanie, je preto nielen neprípustná (nakoľko sa týka skutkových, a nie právnych otázok), ale aj absolútne nedôvodná.

18. Odvolací súd v zhode so súdom prvej inštancie správne posúdil aj otázku relatívnej neplatnosti právneho úkonu konštatujúc, že medzi žalobcom a žalovaným došlo k zavŕšeniu kontraktačného mechanizmu v prípade samotnej zmluvy, ako aj v prípade jej neskorších dodatkov, keďže žalobca návrhy dodatkov prijal, vedel, koľko bude platiť a aká bude rýchlosť. Sám žalobca uviedol, že nepovažoval za potrebné tieto dodatky podpísať, avšak sa nimi riadil. Skutočnosť, že žalobca návrhy dodatkov akceptoval a následne sa nimi riadil, potvrdzuje aj samotné správanie sa žalobcu, ktorý uhrádzal faktúry na sumy zvýšené v zmysle dodatkov. Spochybňovať vzájomnú dohodu obsiahnutú v dodatkoch č. 2 a č. 3 začal až vtedy, keď žalovaný začal od žalobcu vymáhať dlžné faktúry za obdobie január až marec 2008. Odvolací súd správne poukázal aj na tú skutočnosť, že nakoľko to bol žalobca, ktorý spôsobil relatívnu neplatnosť právnych úkonov - dodatkov (spočívajúcu v nedodržaní ich písomnej formy), nemôže sa relatívnej neplatnosti právneho úkonu úspešne dovolávať. Žalobca predsa nemôže

ťažito zo svojho vlastného pochybenia, keď nepovažoval za potrebné dodatky podpísať, napriek tomu však prejavil vôľu byť nimi viazaný.

Konanie na dovolacom súde

19. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie bolo podané včas oprávnenou osobou, v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpenej v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), bez nariadenia dovolacieho pojednávania zisťoval najskôr to, či je dovolanie (ako mimoriadny opravný prostriedok) procesne prípustné.

20. Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

21. Úspešné uplatnenie dovolania je vždy nevyhnutne podmienené primárnym záverom dovolacieho súdu o prípustnosti dovolania a až následným, sekundárnym záverom, týkajúcim sa jeho dôvodnosti. Na to, aby dovolací súd mohol pristúpiť k vecnému prejednávaniu dovolania, musia byť splnené podmienky prípustnosti dovolania, ktoré vyplývajú z § 420, resp. § 421 CSP a tiež podmienky dovolacieho konania, t. j. aby (okrem iného) dovolanie bolo odôvodnené prípustnými dovolacími dôvodmi a aby tieto dôvody boli vymedzené spôsobom uvedeným v § 431, resp. § 432 CSP. Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže dovolacie konanie uskutočniť, patrí výlučne do právomoci dovolacieho súdu.

K dovolaciemu dôvodu podľa § 420 písm. f) CSP

22. Z obsahu dovolania vyplýva, že dovolateľ [okrem nesprávneho právneho posúdenia veci v zmysle § 421 ods. 1 písm. a) a písm. b) CSP] vytýkal odvolaciemu súdu aj porušenie zásady spravodlivosti a práva na spravodlivý proces tým, že odvolací súd vo svojom rozhodnutí zaujal formalistický postoj a neprihliadal na ním uvádzané dôležité skutočnosti. Podľa jeho názoru mal odvolací súd pri svojom právnom posúdení veci odkázať na ustálenú súdnu prax, čo však neurobil. Uvedené námietky je - podľa názoru dovolacieho súdu - možno subsumovať pod dovolací dôvod podľa § 431 v spojení s § 420 písm. f) CSP.

23. Podľa § 420 písm. f) CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

24. Podľa § 431 ods. 1, 2 CSP dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada.

25. Relevantnými znakmi, ktoré charakterizujú procesnú vadu podľa ustanovenia § 420 písm. f) CSP sú: zásah súdu do práva na spravodlivý proces a nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Pod porušením práva na spravodlivý proces sa rozumie nesprávny (vadný, zmätočný) procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktorý sa vymyká zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca a ktorý tak zároveň znamená porušenie Ústavou Slovenskej republiky (ďalej aj „Ústava SR“) zaručených procesných práv, spojených so súdnou ochranou práva. Ustanovenie § 420 písm. f) CSP zakladá prípustnosť dovolania len v tom prípade, ak miera porušenia procesných práv strany v dôsledku nesprávneho procesného postupu súdu dosiahla značnú, resp. výraznú intenzitu porušenia jej práva na spravodlivý proces.

26. Právo na spravodlivý súdny proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia skutkový stav a po výklade a použití relevantných právnych noriem rozhodnú tak, že ich skutkové a právne závery nie sú

svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces. Do práva na spravodlivý proces však nepatrí právo strany sporu, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, hodnotením dôkazov a ani právo na to, aby bola strana sporu pred všeobecným súdom úspešná, teda aby sa rozhodlo v súlade s jej požiadavkami (IV. ÚS 22/04, I. ÚS 50/04).

27. Podľa názoru dovolacieho súdu sú skutkové a právne závery odvolacieho súdu v dovolaní napadnutom rozhodnutí odôvodnené dostatočným spôsobom, jasne, zrozumiteľne a presvedčivo. Odvolací súd logicky a dostatočným spôsobom uviedol dôvody, pre ktoré bolo potrebné potvrdiť rozhodnutie súdu prvej inštancie. Rozhodnutie odvolacieho súdu nie je možné považovať za nedostatočne odôvodnené, resp. arbitrárne, nakoľko odvolací súd sa v ňom zaoberal všetkými relevantnými odvolacími námietkami a argumentmi žalobcu (ktoré opätovne uviedol aj v dovolaní) a jeho závery sú logické, argumentačne konzistentné a právne odôvodnené. Odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie ako vecne správne potvrdil v zmysle § 387 ods. 1 CSP, keď sa v celom rozsahu stotožnil so skutkovými zisteniami a právnym posúdením veci zo strany súdu prvej inštancie, ktorý žalobu ako nedôvodnú zamietol. Dovolací súd preto konštatuje, že odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu, opierajúce sa v podstatnej časti o odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie (ktoré z hľadiska obsahového s ním tvorí jeden organický celok), zodpovedá požiadavkám zákona kladeným na odôvodnenie súdneho rozhodnutia, keďže obsahuje všetky zákonom predpísané obsahové náležitosti v zmysle § 393 ods. 2 CSP. Odvolací súd k odvolacím námietkam žalobcu uviedol svoju argumentáciu v súlade so skutkovým a právnym stavom zisteným súdom prvej inštancie a vyplývajúcim z obsahu spisu. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu vyplýva, že žalobcom uplatnený nárok na zaplatenie sumy 5 956,72 eura s príslušenstvom, uplatnený proti žalovanému titulom vydania bezdôvodného obohatenia s poukazom na neplatnosť zmluvy o pripojení a jej dodatkov č. 2 a č. 3, nebol žalobcom preukázaný. Dovolací súd s poukazom na § 442 CSP je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd, z čoho vyplýva, že skutkový stav veci zistený odvolacím súdom v zásade nepodlieha prieskumu v dovolacom konaní. Dovolací súd nie je oprávnený preskúmať správnosť a úplnosť skutkových zistení súdu nižšej inštancie už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený prehodnocovať nimi vykonané dôkazy, keďže v dovolacom konaní je dokazovanie (v zásade) vylúčené. Dovoláním sa preto nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi prvej a druhej inštancie a ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania.

28. Dovolací súd poukazuje na to, že odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia sa zaoberal všetkými, pre rozhodnutie sporu relevantnými (kľúčovými) argumentmi žalobcu. Z obsahu dovolania - vo väzbe na tento uplatnený dovolací dôvod - nevyplýva, akými právne relevantnými skutočnosťami alebo argumentami žalobcu sa odvolací súd nezaoberal v odôvodnení rozhodnutia. Námietka dovolateľa, že odvolací súd mal v odôvodnení rozhodnutia odkázať na ustálenú súdnu prax pri svojom právnom posúdení veci, čo neurobil, je nedôvodná, pretože odkaz na ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu nie je povinnou obsahovou náležitosťou odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu v zmysle § 393 ods. 2 CSP, o čom svedčí textové znenie ustanovenia a použitý výraz „prípadne“ odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. S poukazom na vyššie uvedené dovolací súd uzaviera, že v rámci dovolacieho prieskumu v danom prípade nezistil žiadnu vadu zmätočnosti, resp. taký procesný postup odvolacieho súdu, ktorý by bol v rozpore s kogentnými ustanoveniami CSP a jeho následkom by bolo závažné porušenie procesného práva žalobcu, ktoré by v dôsledku svojej intenzity a relevantnosti znamenalo porušenie jeho práva na spravodlivý proces v zmysle § 420 písm. f) CSP. Z uvedeného dôvodu nie je daná procesná prípustnosť dovolania žalobcu podľa § 420 písm. f) CSP. Dovolací súd preto dovolanie žalobcu v tejto časti odmietol podľa § 447 písm. c) CSP.

K uplatnenému dovolaciemu dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. a) a písm. b) CSP

29. Dovolateľ vyvodzoval prípustnosť dovolania z ustanovení § 421 ods. 1 písm. a) a písm. b) CSP (nesprávne právne posúdenie veci), pretože nesúhlasil s právnymi závermi odvolacieho súdu, že zmluva o pripojení a dodatky č. 2 a č. 3 k nej sú platné právne úkony, pričom tieto mal - podľa jeho názoru - odvolací súd posúdiť ako absolútne neplatné právne úkony. Nesúhlasil ani s právnym názorom, že nebol

koncový užívateľ - spotrebiteľ, a preto skutočnosť, že do obsahu zmluvy neboli zahrnuté všeobecné podmienky a tarifa, nespôsobilo absolútnu neplatnosť zmluvy o pripojení, keďže nešlo o podstatnú náležitosť zmluvy. Za nesprávny považoval tiež právny názor odvolacieho súdu, že v prípade dodatkov č. 2 a č. 3 nemohlo ísť o relatívne neplatné právne úkony. Vo väzbe na uvedené nesúhlasil so záverom odvolacieho súdu, že okrem ceny sa (ústne, resp. konkludentne) dohodou strán zmenila aj ďalšia podstatná náležitosť zmluvy, a to miesto poskytovania služby, pričom táto dohoda o zmene môže byť tiež len relatívne neplatným právnym úkonom (odsek 17 odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu), na ktorý je z dôvodu nedovolania sa neplatnosti tohto právneho úkonu rovnako potrebné nahliadať ako na platnú dohodu.

30. Podľa ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a) CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu.

31. Podľa ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b) CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená.

32. Z vyššie citovaných zákonných ustanovení je zjavné, že na to, aby sa dovolací súd mohol zaoberať vecným prejednaním dovolania, musia byť primárne splnené predpoklady jeho prípustnosti vyplývajúce z § 421 CSP. Viazanosť dovolacieho súdu dovolacími dôvodmi (§ 440 CSP) má kľúčový význam v tom zmysle, že posúdenie prípustnosti dovolania závisí od toho, ako dovolateľ konkretizuje a vysvetlí, že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia ním označenej právnej otázky a že ide o prípad, na ktorý sa vzťahuje ustanovenie § 421 CSP. Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré vedú k jeho odmietnutiu, je procesnou povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a označiť, resp. vymedziť v dovolaní právnu otázku, od vyriešenia ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a pri riešení ktorej sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu [§ 421 ods. 1 písm. a) CSP], resp. vymedziť právnu otázku, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená [§ 421 ods. 1 písm. b) CSP]. Najvyšší súd Slovenskej republiky opakovane judikuje, že pre všetky procesné situácie, v ktorých § 421 ods. 1 CSP pripúšťa dovolanie, má mimoriadny význam obsah pojmu „právna otázka“ a to, ako dovolateľ túto otázku vymedzí a špecifikuje v dovolaní. V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom. Ak v dovolaní absentuje uvedené vymedzenie, súd nevyvíja procesnú iniciatívu smerujúcu k doplneniu dovolania (uznesenia NS SR sp. zn. 1Cdo/206/2016, sp. zn. 3Cdo/52/2017). Posúdenie, či odvolací súd (ne)použil správny právny predpis a či ho (ne)správne interpretoval, alebo či zo správnych skutkových záverov vyvodil (ne)správne právne závery, prichádza do úvahy až vtedy, ak je dovolanie procesne prípustné (R 54/2012, sp. zn. 7Cdo/17/2013). K vymedzeniu dovolacieho dôvodu pri namietanom odklone od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu poukazuje dovolací súd aj na rozhodnutie NS SR sp. zn. 3Obdo/42/2018, ktoré bolo uverejnené v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky ako R 83/2018, a ktorého právna veta znie: Ak dovolateľ odôvodnil prípustnosť dovolania odklonom od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu podľa ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a) Civilného sporového poriadku, potom je povinný v dovolaní výslovne uviesť právne posúdenie odvolacieho súdu, ktoré považuje za nesprávne, konkretizovať, ako mal odvolací súd právnu otázku správne vyriešiť a zároveň musí špecifikovať ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu, od ktorej sa mal podľa jeho názoru odvolací súd pri svojom rozhodovaní odkloniť.

33. Podľa názoru dovolacieho súdu uvedenie „v čom spočíva nesprávnosť právneho posúdenia“ predpokladá, že dovolateľ v dovolaní uvedie konkrétne právne argumenty, ktorými spochybni správnosť namietaného právneho posúdenia veci, resp. že k právnej argumentácii odvolacieho súdu uvedie vlastnú právnu protiargumentáciu.

34. Z obsahu dovolania vyplýva, ktoré právne posúdenie veci považuje dovolateľ za nesprávne a ako mal odvolací súd vec posúdiť správne, t. j. že zmluvu o pripojení a dodatky č. 2 a č. 3 mal posúdiť ako absolútne neplatné právne úkony a žalobcu mal považovať za koncového užívateľa - spotrebiteľa, v dôsledku čoho mal konštatovať, že povinným obsahom zmluvy o pripojení, resp. jej súčasťou mali byť všeobecné podmienky a tarifa. V dovolaní však absentuje relevantná polemika dovolateľa s právnymi argumentmi odvolacieho súdu, ktorými tento odôvodnil svoje právne závery. Za takúto polemiku sa nedá považovať tvrdenie, že v inom súvisiacom konaní, ktoré sa viedlo na Okresnom súde Spišská Nová Ves pod sp. zn. 14Cb/32/2008 a na Krajskom súde v Košiciach pod sp. zn. 2Cob/227/2011, boli sporné dodatky posúdené ako neplatné, pretože neboli uzavreté v písomnej forme.

35. Dovolať nesúhlasil so závermi odvolacieho súdu, ktoré tento uviedol v odseku 16 odôvodnenia rozhodnutia, kde odvolací súd konštatoval platnosť zmluvy o pripojení, ktorú žalobca a žalovaný medzi sebou uzavreli v rámci výkonu svojej podnikateľskej činnosti v súlade s § 43 a nasl. zákona o elektronických komunikáciách, a ktorú s poukazom na jej obsah a účel považoval za platný právny úkon. Skutočnosť, že do obsahu zmluvy o pripojení neboli (fyzicky) zahrnuté všeobecné podmienky a tarifa, nemala vplyv na platnosť zmluvy, pretože nešlo o podstatnú náležitosť zmluvy o pripojení. Stotožnil sa so záverom súdu prvej inštancie, že žalobca nespĺňal podmienku koncového užívateľa, ktorý by bol spotrebiteľom, a preto sa na neho pri uzavretí zmluvy o pripojení nevzťahovalo, aby jej súčasťou ako podstatná náležitosť zmluvy boli aj všeobecné podmienky a tarifa. V konaní nebolo sporné, že žalobca službu poskytovanú žalovaným nespotrebovával resp. nevyužíval pre vlastnú potrebu, ale ju ďalej poskytoval svojim odberateľom, teda koncovým užívateľom (odsek 4.4 odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie). K uvedenému odvolací súd dodal, že všeobecné podmienky a tarifa existovali (čo vyplýva z č. l. 68 až 71 pripojeného spisu Okresného súdu Spišská Nová Ves sp. zn. 14Cb/32/2008) a súčasťou zmluvy o pripojení boli priamo zo zákona, ako vyplýva z § 43 ods. 1, poslednej vety zákona o elektronických komunikáciách.

36. S vyššie uvedenými závermi odvolacieho súdu vyjadril dovolateľ nesúhlas, ktorý odôvodnil vetou odcitovanou v odseku 12 odôvodnenia tohto rozhodnutia. Z uvedenej obsiahlej a čiastočne aj nezrozumiteľnej vety dovolací súd nevie vyabstrahovať žiadnu právnu protiargumentáciu dovolateľa k argumentácii odvolacieho súdu, ktorý sa stotožnil so závermi súdu prvej inštancie v otázkach, že žalobca nebol koncovým užívateľom v postavení spotrebiteľa a že písomná zmluva o pripojení v znení jej dodatku č. 1 je platným právnym úkonom, pretože bola uzavretá slobodne, vážne a obsahuje všetky podstatné náležitosti v zmysle § 43 ods. 1 a ods. 2 zákona o elektronických komunikáciách, pričom jej obsah a ani účel neodporujú zákonu o elektronických komunikáciách, ani ho neobchádzajú a ani sa nepriečia dobrým mravom, preto nebolo možné konštatovať absolútnu neplatnosť zmluvy o pripojení v zmysle § 37 a § 39 Občianskeho zákonníka. Dovolať súd je toho názoru, že aj keď žalobca v dovolaní namieta nesprávne právne posúdenie veci, v skutočnosti sa dožaduje revízie skutkových zistení súdov nižšej inštancie a v nadväznosti na to právnych záverov vyslovených súdmi nižšej inštancie (nesúhlasí, že nebol koncovým užívateľom - spotrebiteľom a že zmluva o pripojení v znení jej dodatku č. 1 nie je absolútne neplatným právnym úkonom).

37. V prípade dodatkov č. 2 a č. 3 dovolateľ nesúhlasil s tým, že nemohlo ísť o relatívne neplatný právny úkon, pretože podľa zákona o elektronických komunikáciách je podstatnou časťou zmluvy (okrem ceny a rýchlosti dodávaných služieb) aj druh verejnej služby a miesto jej poskytovania. Dovolať tvrdil, že súdy nižšej inštancie mali posúdiť sporné dodatky ako absolútne neplatné právne úkony. Vo vzťahu k uvedenému tvrdeniu opätovne absentuje relevantná polemika dovolateľa s právnymi argumentmi odvolacieho súdu, ktorými tento odôvodnil svoj právny záver. Dovolať súd upriamuje pozornosť na to, že odvolací súd svoj záver o tom, že dodatky č. 2 a č. 3 nie sú absolútne neplatné právne úkony odôvodnil v odsekoch 20 a 21 odôvodnenia rozhodnutia. Vyplýva z nich, že odvolací súd sa stotožnil s tým, ako rovnakú námietku žalobcu posúdil aj súd prvej inštancie v odsekoch 46 až 48 odôvodnenia jeho rozhodnutia, kde konštatoval, že keďže nezistil absolútnu neplatnosť právnych úkonov v zmysle zákona o elektronických komunikáciách a ani v zmysle § 34 a nasl. OZ (keďže právne úkony boli prejavom slobodnej, vážnej a určitej vôle sporových strán, neboli urobené v tiesni a ani za nápadne nevýhodných podmienok a nebol zneužitý omyl), tak vzhľadom na námietku žalobcu o nedodržaní

písomnej formy právneho úkonu podľa § 40 ods. 1 OZ vo vzťahu k dodatkom č. 2 a č. 3, pristúpil súd k posudzovaniu relatívnej (ne)platnosti sporných dodatkov. Poukázal na to, že relatívnej neplatnosti právneho úkonu sa nemôže dovolávať ten, kto ju sám spôsobil - v danom prípade žalobca nepodpisal sporné dodatky, avšak sa nimi riadil. V odseku 50 odôvodnenia rozhodnutia súd prvej inštancie uviedol, že aj keď zmluva o pripojení bola vyhotovená v písomnej forme a zmluvné strany sa dohodli, že akákoľvek jej zmena môže byť urobená len v písomnej forme, tak nedodržanie dohodnutej písomnej formy u sporných dodatkov spôsobil žalobca, ktorý sa vyjadril, že nepovažoval za potrebné ich vytlačiť. Súd prvej inštancie ďalej poukázal na to, že medzi sporovými stranami došlo k zavŕšeniu kontraktačného mechanizmu potrebného pre vznik zmluvy (ktorá v zmysle zákona o elektronických komunikáciách nevyžadovala pre platnosť písomnú formu), keďže žalobca v prípade sporných dodatkov ich obsah akceptoval (cena, predmet - rýchlosť dodávaných internetových služieb), pričom žalobca akceptoval aj okolnosť zmeny miesta - bodu napojenia, ako aj potrebu vybudovania vlastnej siete a za dodané služby platil žalovanému cenu dohodnutú v sporných dodatkoch a nenamietal ju až do obdobia, kedy žalovaný začal od neho vymáhať nezaplatené faktúry za obdobie január až marec 2008. Pri každom zo sporných úkonov (dodatkov) tak došlo k vzniku nového samostatného platného právneho úkonu, a to konkludentným spôsobom. Na doplnenie odvolací súd uviedol v odseku 21 odôvodnenia rozhodnutia svoju právnu argumentáciu k žalobcom namietanému nesprávnemu právnomu posúdeniu platnosti právnych úkonov - sporných dodatkov, pričom zdôraznil, že sám žalobca na pojednávaní pred súdom prvej inštancie uviedol, že návrhy dodatkov prijal, dohodnutú cenu, rýchlosť dodávaných služieb, miesto ich poskytovania akceptoval, z čoho v zhode so súdom prvej inštancie vyvodil záver, že k vzniku zmlúv (obsah, ktorých bol obsiahnutý v návrhoch dodatkov č. 2 a č. 3) došlo konkludentným spôsobom. Samotný žalobca potvrdil, že dohodami obsiahnutými v návrhoch sporných dodatkov sa následne riadil, poskytnuté služby prijímal a za tieto platil zvýšené odplaty, korešpondujúce so sumami uvedenými v sporných dodatkoch. Súd prvej inštancie dospel k správnomu záveru, keď žalobu na vydanie bezdôvodného obohatenia v uplatnenej sume 5 956,72 eura s príslušenstvom zamietol ako nedôvodnú, keďže žalobca v konaní nepreukázal, že by sa žalovaný v uvedenej sume na jeho úkor bezdôvodne obohatil.

38. K námietke dovolateľa (ktorú uviedol aj v odvolaní), že v prípade sporných dodatkov nemohlo ísť o relatívne neplatný právny úkon, pretože podľa zákona o elektronických komunikáciách je podstatnou časťou zmluvy (okrem ceny a rýchlosti dávanej služby) aj druh verejnej služby a miesto jej poskytovania, sa odvolací súd vyjadril v odseku 20 odôvodnenia rozhodnutia, kde uviedol, že pokiaľ bola služba poskytovaná na inom mieste, tak k tomu mohlo dôjsť jedine po vzájomnej dohode (ústnej) zmluvných strán, pričom táto dohoda o zmene je tiež relatívne neplatným právnym úkonom (viď odsek 17), na ktorý je z dôvodu nedovolania sa neplatnosti tohto úkonu rovnako potrebné prihliadať ako na platnú dohodu zmluvných strán. Relevantná protiargumentácia dovolateľa tu opäť absentuje. Dovolateľ poukázal na závery znaleckého posudku, avšak znalec nemôže riešiť v znaleckom posudku právne otázky a konštatovať platnosť alebo neplatnosť právneho úkonu, pretože takéto posúdenie je len v právomoci súdu. Je zrejmé, že žalobca nesúhlasí s právnym názorom odvolacieho súdu, že aj keď nebola dodržaná písomná forma dodatkov č. 2 a č. 3, tak sa zmluvné strany dohodli na podstatných náležitostiach zmluvy a keďže zmluva o pripojení nemusí mať obligatórne písomnú formu, došlo medzi nimi k uzavretiu samostatných zmlúv v zmysle obsahu návrhov sporných dodatkov, a to konkludentným spôsobom. K námietke dovolateľa, že žalovaný žiadnym spôsobom nepreukázal splnenie predmetu sporných dodatkov, dovolací súd uvádza, že nejde o námietku nesprávneho právneho posúdenia veci, ale o námietku predstavujúcu spochybnenie skutkových zistení a záverov súdov oboch inštancií. Z obsahu spisového materiálu nevyplýva, že by si žalobca vo vzťahu k žalovanému uplatnil reklamáciu a zodpovednosť za vady dodaných služieb, preto táto námietka dovolateľa je bez právnej relevancie. Dovolací súd poukazuje na to, že predmetom sporu je vydanie bezdôvodného obohatenia v žalovanej sume 5 956,72 eura s príslušenstvom, ktorého sa žalobca domáha proti žalovanému, avšak v konaní nepreukázal, že by mu proti žalovanému vznikol nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia v žalovanej sume z dôvodu neposkytnutia dohodnutej telekomunikačnej služby prístupu do siete internet zo strany žalovaného.

39. Záverom dovolací súd uvádza, že napriek tomu, že dovolateľ argumentoval nesprávnym právnym

posúdením veci, ním namietané skutočnosti nespĺňajú kritérium právnej otázky, zameranej na interpretáciu konkrétneho právneho predpisu z hľadiska prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. a) a písm. b) CSP v spojení s § 432 CSP. Samotné spochybňovanie skutkových a právnych záverov alebo polemizovanie s odôvodnením rozhodnutí súdov oboch nižších inštancií, bez vymedzenia a konkretizovania právnych otázok v zmysle § 421 ods. 1 písm. a), resp. písm. b) CSP a relevantnej právnej argumentácie dovolateľa k argumentácii odvolacieho súdu (ktorý sa stotožnil s právnym posúdením veci súdom prvej inštancie), nezakladá prípustnosť dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. a), resp. písm. b) CSP. Keďže dovolateľ nevymedzil ním uplatnené dovolacie dôvody spôsobom uvedeným v zákone (§ 432 ods. 1, 2 CSP), dovolanie žalobcu tak, ako je koncipované, neumožňuje dovolaciemu súdu uskutočniť meritórny dovolací prieskum z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci. So zreteľom na uvedené dovolací súd dovolanie žalobcu odmietol podľa § 447 písm. f) CSP.

40. V dovolacom konaní úspešnému žalovanému vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania proti žalobcovi ako neúspešnej strane sporu (§ 453 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 CSP). O výške náhrady trov dovolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie (§ 262 ods. 2 CSP).

41. Rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.